

Prieš auditoriją – ne tik tostų sakyti

Milda Urbonaitė (Milda.Urbonaite@verslozinios.lt)

Lietuvoje jau kelis mėnesius pagal franšizės sutartį veikia tarptautinio „Toastmasters“ klubo padaliniai, mokantys oratorystės meno.

Anot Igorio Vasiliausko, „Toastmasters' Club Vilnius“ prezidento, šiame viešųjų kalbų sakymo klube buriasi žmonės, norintys išmokti išraiškingai kalbėti arba tobulinti jau turimus kalbėjimo įgūdžius.

Pirmasis „Toastmasters“ klubas buvo įsteigtas 1924 m. Jungtinėse Valstijose. Skaičiuojama, kad nuo pirmojo klubo atsiradimo šiuose klubuose kalbėjimo įgūdžius lavino daugiau nei 4 mln. žmonių. Pasaulyje veikia daugiau nei 11.700 „Toastmasters“ klubų 92 pasaulio šalyse ir jų skaičius nuolat auga. „Žmonės suvokia, kad viešo kalbėjimo įgūdžiai – neatsiejama lyderio savybė, todėl ją siekia lavinti, kaip ir bet kurį kitą verslo valdymo įrankį“, – sako p. Vasiliauskas.

Kalbėti reikia visiems

Kaip pasakoja p. Vasiliauskas, pagrindiniai žmonės, į kuriuos orientuojasi klubas, yra akademinė visuomenė, jaunimas ir verslo atstovai. „Studentų laukia diplominių darbų gynimas, jie turi pasirengti prezentacijoms, verslininkai, verslo konsultantai ir kiti dirbantys seminarų, mokymų vedimo srityje nori pasitobulinti, išmokti geriau kalbėti prieš auditoriją“, – sako pašnekovas.

Kol kas Vilniaus klubo filiale yra 14 tikrųjų narių. Kadangi, anot p. Vasiliausko, pagal pasaulinę praktiką yra reikalaujama, kad klube negali būti daugiau kaip 40 narių, dabartinis klubo tikslas yra surinkti visą grupę. Vis dėlto norinčiųjų ateiti ir pažiūrėti, kaip vyksta klubo veikla, skaičius nelimituojamas. Ateityje, anot klubo prezidento, planuojama įsteigti dar vieną klubo filialą, kuriame kalbas sakyti bus mokomasi anglų kalba.

Perduodami įgūdžiai

Pasak p. Vasiliausko, praktinis viešo kalbėjimo įgūdžių pritaikymas labai platus: nuo bendravimo šeimoje, kasdienių prezentacijų ir pranešimų darbe iki bendravimo su žiniasklaida ar išskirtinai svarbių verslo derybų.

„Kalbant viešai svarbu ir technika, ir komfortas – patikėti oratoriumi, kalbančiu įsitempusiu, virpančiu balsu, yra sunku“, – teigia pašnekovas. Klube nariai mokomi įvairių metodų, stebi ir vertina vieni kitų pasirodymus.

Tie nariai, kurie su viešu kalbėjimu susiduria dažniau ir siekia ne nugalėti baimę ar priprasti prie auditorijos, bet tobulėti toliau, netrukus keliauja į aukštesnį lygį. Pažengusieji sako sudėtingesnes kalbas, yra išbandomi provokacinėmis situacijomis, mokomi sudėtingų oratoriaus technikų, padedančių kontroliuoti pokalbį ir išvengti nevaldomų situacijų.

Anot p. Vasiliausko, kadangi tokius klubus dažniausiai įkuria specialistai profesionalai, dirbantys šioje srityje – konsultantai, vedantys seminarus ir mokymus apie viešąjį kalbėjimą, tarpkultūrinį bendravimą – jie ir yra pirmieji klubo narių kalbų vertintojai bei pagalbininkai. Tačiau vėliau, kai kiti nariai taip pat įgyja žinių, įgūdžių, praktikos, patirties, išmoksta naujų metodų ir patobulėja, jie taip pat padeda mažiau patyrusiems. „Klubo principas yra toks: aš išmokau, o dabar perduodu kitiems“, – sako p. Vasiliauskas.

Susitikimų metu sakomos ekspromto kalbos, iš anksto parengti pasisakymai, analizuojami vaizdo įrašai su žinomų žmonių ir klubo narių pasisakymais. Viskas vyksta pagal iš anksto suderintą eiga. Vakaro šeimininkas, laiko stebėtojas (kalboms skiriamas tam tikras laikas), gramatikos specialistas, vyriausiasis vertintojas, kalbų ekspromtu šeimininkas – tai savanoriškai prisiimti vaidmenys ir galimybė viešai pasisakyti vis kitiems klubo nariams.

„Kiekvienam kalbančiajam labai svarbu gauti grįžtamąjį ryšį, todėl praktiniuose klubo susitikimuose yra ir kalbų vertintojų, kurie ne kritikuoja kalbantįjį, bet pateikia draugiškus patarimus ir pasiūlymus. Stengiamės sukurti draugišką, betarpišką atmosferą, kuri skatintų tobulėti“, – tvirtina p. Vasiliauskas.